

Азъ трѣбваше да се покажа задоволенъ отъ това обяснение. Защо ме закарваше Османъ ага въ това турско село? — дойдоха ми триста ума.

Полето бѣше широко, но пусто. Нѣмаше жива душа.

Влѣзнахме въ селото. Името на това село не зная, нито пъкъ сега мога да си го представя кое и де е. То състоеше, както всички турски села, отъ нѣколко хижи, покрити съ рѣженица, накрѣстосана съ вѣйки, съ безкрайни дворове, обградени съ низки плетове и пълни съ шумести дървета, съ високи бурени и пущинакъ. По нѣкои комини стърчаха на единъ кракъ червеноклюности щъркели, които клепѣха звънливо и смуцаваха мрътвешката тишина на селото.

На площада седѣха на търкало, възъ зелената трева, около петдесетъ души турци — старци, млади и деца. Всичкитѣ имаха въ рѣцетѣ си оржжия: едни точеха голѣми ножове, прави или прикривени, други търкаха съ парцали пушки и пищови, трети лѣеха куршуми въ единъ малкъ огънь... Когато съгледаха колата, всички спрѣха работата си и вторачиха злобни погледи въ мене. Азъ помислихъ, че Османъ нарочно ме докара тукъ, за да стана жертва. Нѣколко души пресрещнаха колата и погълчаха нѣщо съ Османа. Мислѣхъ си, че тѣ го питаха, не идва ли отъ размирениѣ села. Вѣроятно той ги успокои, защото му пожелаха „на добъръ часъ“, и се върнаха къмъ купа.

II.

Каляската продължаваже да се търкаля къмъ Сръдна-гора. Османъ удряше по-често конетѣ, които пристѣпваха вече тежко, защото пѣтътъ ни вървѣше